

[Boligministeren]

ge situation er først blevet aktuel på et senere tidspunkt, men det er min opfattelse, at med de forskellige løsninger på det almennyttige byggeris problemer, som vi snarest vil fremsætte forslag om, så skulle faren for salg af almennyttigt byggeri på tvangsauktion være bortvejret, og så bliver det noget særdeles hypotetisk, vi i givet fald skulle lovgive om.

Jeg er klar over, at det som et argument for det foreliggende forslag kan anføres, at vi inden for de seneste år har set, at en del lejere ikke ønsker at følge spillets regler, herunder at betale husleje. Denne manglende huslejebetaling har set ud til at kunne medføre selskabets likvidation, og hvis ejendommen i realiteten er usælgelig efter en tvangsauktion på grund af indskrænkninger i dens anvendelighed, så vil det fremover kunne opfordre beboerne til, uden at det ville få nævneværdige konsekvenser for dem selv, fremdeles at udøve huslejeboykot. Til dette argument vil jeg sige, at vi arbejder med forslag om at give huslejeboykot langt mere vidtrækkende konsekvenser for den enkelte og dermed i realiteten forhindre sådanne aktioner i fremtiden.

På denne baggrund mener jeg ikke, at der aktuelt er behov for den løsning af uklarheden i ejerlejlighedslovens § 10, stk. 2, nr. 2, som dette forslag er udtryk for.

Preben Steen Nielsen (S):

Det bør indledningsvis bemærkes, at dette lovforslag ikke er fremsat for at gavne det almennyttige byggeri, tværtimod. Den tydeliggørelse af ejerlejlighedsloven, som forslagsstillerne ønsker, har jo til hensigt at åbne en utvetydig mulighed for, at den almennyttige boligafdeling efter en tvangsauktion kan udstykkes i ejerlejligheder. På almindeligt dansk og i overensstemmelse med, hvad forslagsstillerne utvivlsomt har tænkt, men ikke har sagt, så vil det betyde, at beboerne i en boligbebyggelse i dennes første år kan modtage rentesikring og boligsikring, hvorefter de kan iværksætte en boykot af huslejebetalingen, fremprovokere en tvangsauktion, overtage ejendommen, udstykke den; og de, der har økonomisk evne til det, kan så putte forskellen mellem omkostningslejen og markedslejen i lommen.

At åbne muligheden for noget sådant har aldrig været målet hverken med det almen-

nyttige byggeri i almindelighed eller med den socialdemokratiske boligpolitik i særdeleshed. Det er fortsat vor opfattelse, at en væsentlig del af udlejningsmassen bør være til rådighed også for de familier, der af økonomiske eller sociale grunde ikke har mulighed for at investere i det private byggeri.

Når de konservative og fremskridtspartiet som de nye siamesiske tvillinger til højre i salen begrundet forslaget med en henvisning til den redegørelse, vi har fået fra ombudsmanden om behovet for en tydeliggørelse af ejerlejlighedsloven, så skyldes det, at man derigennem kan koble sig på de ønsker, som venstresocialisterne utallige gange har fremført. VS ønsker jo – det vil vi nok høre lidt senere – også en tydeliggørelse, om end med det formål under alle omstændigheder at umuliggøre en udstykning af en almennyttig boligafdeling i ejerlejligheder. Herved sikrer man nemlig, at huslejeboykot o. lign. kan iværksættes uden reelle konsekvenser, og man opnår derigennem at få et instrument til at undergrave det almennyttige byggeri indefra. Det skal siges, at hverken tankegangen bag de konservatives og fremskridtspartiets forslag eller bag VS' ønsker i tilsvarende retning kan opnå den socialdemokratiske sympati.

Tilbage står imidlertid, at hele debatten om ejerlejlighedslovens § 10 jo har sit udspring i den boligpolitiske usikkerhed, der har hersket omkring det almennyttige byggeri. På dette felt kan der gøres noget, bl. a. ved at støtte synspunktet om, at huslejestigningerne ikke må løbe foran pris- og lønudviklingen, og lad os se, om forslagsstillerne vil være med til at støtte et kommende lovforslag herom.

Endelig kan det ikke afvises, at den herskende uklarhed omkring ejerlejlighedsloven har givet mulighed for en uønsket spekulation for at bringe en boligafdeling på tvangsauktion. Dette problem kan imidlertid løses uden at begrænse det almennyttige byggeris aktivitetsmuligheder, nemlig ved at ændre loven om boligbyggeri, således at kollektive nægtelser af at betale forfalden leje kan modsvares af mulighed for at inddrive denne skyldige leje på anden måde.

Vi løser altså problemerne dels ved at skabe en bedre boligpolitik, der er i overensstemmelse med indkomstpolitikken, dels ved at give det offentlige et brugbart instrument,